Asiento de negros

Autor:
Data de publicació: 20-03-2014

L'Asiento de Negros va ser uncontractede monopoli entre laCorona espanyolai diversos comerciants pel dret de proveiresclaus africans a les colònies de l'Amèrica espanyola. [1] L'Imperi espanyolpoques vegades es dedicava altràfic d'esclaus transatlànticdirectament des de la mateixa Àfrica, optant en canvi per contractar la importació a comerciants estrangers de nacions més destacades en aquesta part del món; típicament portuguesos i genovesos, però més tard holandesos, francesos i britànics. L'Asiento no es referia al Caribfrancèsobritànicsinó a l'Amèrica espanyola.

Portada de la traducció a l'anglès del contracte Asiento signat per Gran Bretanya i Espanya el 1713 en el marc del tractat d'Utrecht que va posar fi a la Guerra de Successió Espanyola. El contracte atorgava drets exclusius a Gran Bretanya per vendre esclaus a les Índies espanyoles.

Partd'una sèriesobre

Esclavitud

mostrar
Contemporani

mostrar
Històric

mostrar
Per país o regió

mostrar
Religió

mostrar
Oposició i resistència

mostrar
Relacionat

V

t e

L'Asiento de Negros va ser uncontractede monopoli entre laCorona espanyolai diversos comerciants pel dret de proveiresclaus africans a les colònies de l'Amèrica espanyola. [1] L'Imperi espanyolpoques vegades es dedicava altràfic d'esclaus transatlànticdirectament des de la mateixa Àfrica, optant en canvi per contractar la importació a comerciants

estrangers de nacions més destacades en aquesta part del món; típicament portuguesos i genovesos, però més tard holandesos, francesos i britànics. L'Asiento no es referia al Caribfrancèsobritànicsinó a l'Amèrica espanyola.

ElTractat d'Alcáçovas de1479 va dividir l'oceà Atlàntic i altres parts del planeta en dues zones d'influència, l'espanyola i la portuguesa. Els espanyols van adquirir el costat oest, rentant Amèrica del Sud i les Índies Occidentals, mentre que els portuguesos van obtenir el costat est, rentant la costa oest d'Àfrica - i també l'oceà Índic més enllà. Els espanyols confiaven en els treballadors africans esclavitzats per donar suport al seu projecte colonial americà, però ara no tenien cap base comercial ni territorial a l'Àfrica occidental, la principal font de mà d'obra esclava. [2] Els espanyols confiaven en els comerciants d'esclaus portuguesos per cobrir les seves necessitats. El contracte solia ser obtingut perbancs mercantsestrangers que cooperaven amb comerciants locals o estrangers, especialitzats en el transport marítim. Diferents organitzacions i particulars defensarien el dret a celebrarl'asiento.

L'impuls original per importar africans esclavitzats va ser alleujar els habitants indígenes de les colònies de les demandes laborals dels colons espanyols. [3] L'esclavitud delsamerindishavia estat frenada per la influència dedominicscomBartolomé de las Casas. Espanya va donarasientosindividuals als comerciants portuguesos per portar esclaus africans a Sud-amèrica. [4]

Després deltractat de Münster, el 1648, els comerciants holandesos es van implicar en l'Asiento de Negros. El 1713, els britànics van rebre el dret a l'asiento en elTractat d'Utrecht, que va posar fi a laGuerra de Successió Espanyola. [1] El govern britànic va cedir els seus drets a laCompanyia del Mar del Sud. [5] L'asientobritànic va acabar amb elTractat de Madrid de1750 entre Gran Bretanya i Espanya després de la Guerra de l'Orella de Jenkins, coneguda apropiadament pels espanyols com laGuerra de l'Asiento.

Contingut

Assentaments
Unasiento, enllengua espanyola, és unprésteco contracte de deute a curt termini, d'aproximadament un a quatre anys, signat entre lacorona espanyolai un banquer o un petit grup de banquers (asentistes) contra futurs ingressos de la corona,[6][7]sovint inclòs després de la signaturade tractats de pau. Unasientocobria una o una combinació de tres transaccions específiques: un préstec a curt termini sense garantia, una transferència de pagament i un contracte de canvi de moneda. [8] Entre principis del segle 16 i mitjans del segle 18, eltresorerespanyol va utilitzar els asientosper ajustar els desequilibris a curt termini entre ingressos i despeses. El sobirà es va comprometre a retornar el principal del préstec més els interessos elevats (12%). Els banquers participants a Sevilla, Lisboa, República de Gènovai Amsterdam, al seu torn, es van basar en els beneficis i les inversions directes obtingudes d'un gran nombre de comerciants atlàntics. [9] A canvi d'un conjunt de pagaments programats, els comerciants i financers tenien dret a recaptar els impostos pertinents o supervisar el comerç d'aquelles mercaderies que quedaven sota laprerrogativa del monarca. D'aquesta manera un conjunt de mercaders rebien el dret d'enviar tabac, sal, sucre i cacau en unaruta comercialdes de les Índies Occidentals Espanyoles, algunes vegades acompanyades de llicències per exportarlingotsdes delMain espanyoloCadis. [10] En particular,l'asientosuposaria un gran impacte per a l'economia de les colònies hispanoamericanes, ja que el tractat assegurava o asseguraria ingressos fixos per a la corona i el subministrament de la regió de determinades primeres matèries, mentre que el contractant corria el risc del comerç. [11] Un nou asiento era el mitjà més segur per recuperar els seus diners i cobrar els seus endarreriments. [12]

Història del'Asiento
Article principal:L'esclavitud a l'Amèrica espanyola colonial

L'illa deCadisdeBlaeuel 1662.

San Juan de Ulúa, fortalesa espanyola a Veracruz, Mèxic (2008)

Antecedents a les Amèriques espanyoles

El significat generald'asiento (del verb castellàsentar, seure, que derivava del llatísedere) en castellà és "consentiment" o "assentament, establiment". En un context comercial, significa "contracte, acord de negociació". En paraules deGeorges Scelle, es tractava "d'un terme del dret públic espanyol que designa tots els contractes realitzats amb finalitats d'utilitat pública... entre el govern espanyol i els particulars." [13]

El sistema Asiento es va establir després de l'assentament espanyol al Carib quan la població indígena estava patint un col·lapse demogràfic i els espanyols necessitaven una altra font de mà d'obra. Inicialment, uns quants africans cristians nascuts a Ibèria van ser transportats al Carib. Però a mesura que el col·lapse demogràfic indígena continuava i creixien els opositors a l'explotació espanyola del treball indígena, inclòs elde Bartolomé de Las Casas, el jove rei dels HabsburgCarles I d'Espanyava permetre la importació directa d'esclaus d'Àfrica (bozales) al Carib. El primer asiento per a la venda d'esclaus es va elaborar l'agost de 1518, atorgant a un favorit flamenc de Carles, Laurent de Gouvenot, el monopoli d'importar africans esclavitzats durant vuit anys amb un màxim de 4.000. Gouvenot va vendre ràpidament la seva llicència al tresorer de laCasa de la Contractació d'Índiesi a tres subcontractistes, mercaders genovesos aAndalusia, per 25.000 ducats. [14][15]La Casa de Contractació deSevillacontrolava tant el comerç com la immigració al Nou Món, excloent jueus, conversos, musulmans i estrangers. Els esclaus africans eren considerats mercaderies, i les seves importacions estaven regulades per la corona. [16] La corona espanyola recollia un deure sobre cada "pieza", i no sobre cada esclau individual lliurat. [17] Espanya no tenia accés directe a les fonts africanes d'esclaus ni la capacitat de transportar-los, per la qual cosa el sistema asiento era una manera d'assegurar un subministrament legal dels africans al Nou Món, que aportava ingressos a la corona espanyola. [18]

Monopoli portuguès

Per a la corona espanyola, l'asiento era una font de beneficis. Haring diu: "L'asiento va seguir sent la política assentada del govern espanyol per controlar i beneficiar-se del tràfic d'esclaus". [5] Al'Espanya dels Habsburg, els asientos eren un mètode bàsic per finançar les despeses de l'Estat: "L'endeutament prenia dues formes: deute a llarg termini en forma de bons perpetus (juros) i contractes de préstecs a curt termini proporcionats pels banquers (asientos). Molts asientos van ser finalment convertits o refinançats a travésde juros". [19]

Inicialment, com que Portugal tenia drets sense obstacles a l'Àfrica occidental a través del seutractat de 1494, dominava el tràfic europeu d'esclaus dels africans. Abans de l'aparició de l'asiento oficial el 1595, quan el monarca espanyol també governava Portugal a laUnió Ibèrica (1580-1640), les autoritats fiscals espanyoles donaven asientos individuals als mercaders, principalment de Portugal, per portar esclaus a les Amèriques. Durant la dècada de 1560 la majoria d'aquests esclaus es van obtenir a la zona de l'Alta Guinea, especialment a la regióde Sierra Leoneon hi va haver moltes guerres associades a les invasionsde Mandé.

San Felipe, fortalesa espanyola a Cartagena (Colòmbia).

Després de l'establiment de lacolònia portuguesa d'Angolael 1575, i la progressiva substitució deSão TomépelBrasilcom a principal productor desucre, els interessos angolesos van arribar a dominar el comerç, i van ser els financers i comerciants portuguesos els que van obtenir l'asiento integral i de major escala que es va establir el 1595 durant el període de la Unió Ibèrica. L'asiento es va estendre a la importació d'esclaus africans al Brasil, amb els que tenien asientos per al tràfic d'esclaus brasilers sovint també comerciaven esclaus a l'Amèrica espanyola. L'Amèrica espanyola era un mercat important per als esclaus africans, incloent-hi molts dels quals superaven la quota de la llicència asiento i eren venuts il·legalment. Del període comprès entre 1595 i 1622, aproximadament la meitat de tots els esclaus importats van ser destinats a Mèxic. [20] La majoria dels esclaus de contraban no eren portats per comerciants

autònoms. [21]

El domini angolès del comerç es va pronunciar després de 1615 quan elsgovernadors d'Angola, començant per Bento Banha Cardoso, es van aliar amb mercenarisd'Imbangalaper causar estralls a les potències locals africanes. Molts d'aquests governadors també tenien el contracte d'Angola, així com l'asiento, assegurant així els seus interessos. Els registres marítims deVera CruziCartagenamostren que fins al 85% dels esclaus que arribaven als ports espanyols eren d'Angola, portats per vaixells portuguesos. El 1637 la Companyia Holandesa de les Índies Occidentals va contractar comerciants portuguesos en el comerç. [22] L'anterior període asiento va acabar el 1640 quan Portugales va revoltarcontra Espanya, tot i que tot i així els portuguesos van continuar subministrant colònies espanyoles.

Competició holandesa, francesa i britànica

Principals rutes comercials espanyoles (blanques), mostrant la ubicació deSevilla, l'Havana, Portobelo, CartagenaiVeracruz.

En la dècada de 1650 després que Portugal aconseguís la seva independència d'Espanya, Espanya va negar l'asiento als portuguesos, a qui considerava rebels. [23] Espanya pretenia entrar directament en el tràfic d'esclaus, enviant vaixells a Angola per comprar esclaus. També va jugar amb la idea d'una aliança militar ambel Congo, el poderós regne africà al nord d'Angola. Però aquestes idees van ser abandonades i els espanyols van tornar als interessos portuguesos i després holandesos per proveir els esclaus. (L'expedició del capità Holmesva capturar o destruir tots els assentaments holandesos a la costa de Ghana.) Els espanyols van adjudicar grans contractes per a l'asiento al banquer genovès Grillo a la dècada de 1660 i a laCompanyia Holandesa de les Índies Occidentalsel 1675 en lloc de comerciants portuguesos a les dècades de 1670 i 1680.[24]No obstant això, aquest mateix període va veure un ressorgiment dela pirateria. El 1700, amb la mort de l'últim monarca dels Habsburg, Carles II d'Espanya, el seu testament nomenà laCasa de Borbóen forma deFelip V d'Espanyacom a successor al tron espanyol. La família Borbònica també erenreis de Françai per això l'asiento va ser concedit el 1702 a laCompanyia de guinea francesa, per a la importació de 48.000 esclaus africans al llarg d'una dècada. Els africans van ser transportats a les colònies caribenyes franceses de Martinica i Saint Domingue.

Com a part de la seva estratègia de mantenir unequilibri de podera Europa, Gran Bretanyai els seus aliats, inclosos els holandesos i els portuguesos, es van disputar l'herència borbònica del tron espanyol i van lluitar enla Guerra de Successió Espanyola contra l'hegemoniaborbònica. Tot i que gran Bretanya no va prevaler, sí que va rebrel'asientocom a part de laPau d'Utrecht. [núm. 1] Això va concedir a la Gran Bretanya unasientode trenta anys per enviar un vaixell mercant al port espanyol dePortobelo, amb 4800 esclaus a les colònies espanyoles. L'asientoes va convertir en un conducte de contraban britànic i contrabandistes de tota mena, cosa que va soscavar els intents d'Espanya de mantenir un sistema comercialproteccionistaamb les seves colònies americanes. [25] Les disputes relacionades amb ella van conduir a laguerra de l'orella de Jenkins (1739). [26] Gran Bretanya va renunciar als seus drets a l'asiento després de la guerra, en elTractat de Madridde 1750, ja que Espanya estava implementant diversesreformes administratives i econòmiques. La Corona espanyola va comprar el dret de la Companyia del Mar del Sud al'asientoaquell any. La Corona espanyola va buscar una altra manera de proveir els esclaus africans, intentant liberalitzar el seu tràfic, intentant passar a un sistema de lliure comerç d'esclaus per part d'espanyols i estrangers en particular llocs colonials. Es tractava de Cuba, Santo Domingo, Puerto Rico i Caracas, que utilitzaven esclaus africans en gran nombre. [27]

Titulars del'Asiento
Primers: 1518-1595

1518-1527: Laurent de Gouvenot (àlies Lorenzo de Gorrevod o Garrebod), governador deBresseimajordomdeCarles I d'Espanya. [28][29]El primer vaixell d'esclaus transatlàntic conegut va salpar deSão Toméel 1525.

Subcontractata Domingo de Forne, Agustín de Ribaldo i Fernando Vázquez, totsgenovesos establertsaSevilla. [29]

1528-1536: Les famíliesWelseriFuggerd'Augsburg. [30]
1536-1595:Liberalització. [30]

Português: 1595–1640
Es van concedir sis Asientos a:

30 de gener de 1595 - 13 de maig de 1601: Pedro Gomes Reynel[31][nb 2][32][17][33]
13 de maig de 1601 - 16 d'octubre de 1604:[31]João Rodrigues Coutinho. [33]
16 d'octubre de 1604 - 27 de setembre de 1615:[31]Gonçalo Vaz Coutinho
27 de setembre de 1615 - 1 d'abril de 1623:[31]António Fernandes de Elvas. Els dos llocsprincipals de les Amèriques espanyoleson es van portar esclaus van serCartagena d'Índies(a l'actual Colòmbia) iVeracruz(a l'actualMèxic)[34]des d'aquí es van distribuir cap al que avui ésVeneçuela, lesAntillesiLima (a través dePortobelloiPanamà) després cap al'Alt PerúiPotosí.

[35]

1 d'abril de 1623 - 25 de setembre de 1631:[31]Manuel Rodrigues Lamego; Es van llicenciar 59 vaixells per a l'Àfrica, on es van comprar uns 8.000 esclaus africans a comerciants de l'Àfrica Occidental, la majoria deLuanda. [36]
25 de setembre de 1631 -1 de desembre de 1640:[31]Melchor Gómez Angel i Cristóvão Mendes de Sousa.

Jan Valckenburgh

El 1640 laUnió Ibèricaes va esfondrar; va començar laGuerra de Restauració portuguesa. Entre 1640 i 1651 no hi va haver asiento. [37]) L'arribada d'esclaus a les Amèriques espanyoles va decaure precipitadament. [38] El 12 de juliol de 1641 Portugal i la República Holandesa van signar un "Tractat d'Aliança Ofensiva i Defensiva", també conegut com aTractat de La Haia. Els vaixells holandesos van ser permesos a qualsevol port portuguès durant deu anys. El comerciant holandèsJan Valckenburghva veure una oportunitat però va ser expulsat deLoango-Angolael 1648. Els empresaris privats holandesos van ser responsables de gairebé la meitat de la inversió total en el tràfic d'esclaus contra una participació més petita que tenia la WIC. [39]

Lainvasió de Jamaicava ser elcasus bellique va donar lloc a l'actualGuerra Anglo-Espanyola (1654-1660). [40] El març de 1659 laCompanyia Danesa d'Àfricava ser iniciada pel finlandèsHendrik Carloffi dos holandesos. El seu mandat incloïa el comerç amb laCosta d'Or danesa. El seu objectiu era competir amb els holandesos, laCompanyia Sueca d'Àfricai els portuguesos. Els holandesos van competir amb laCompanyia d'Aventurers Reials que comerciava amb l'Àfricafundada el 1660. Ambdues potències eslaves tenien una forta presència a laCosta d'Ori alBight de Benín; molts esclaus provenien deCross River (Nigèria),Calabara laBight de BiafraiÀfrica Central Occidental. Els holandesos i portuguesos van signar un nouTractat de La Haia (1661). Matthias Beck, que havia abandonatel Brasil holandès el1654, va ser nomenat pel WICgovernador de Curaçao, que, de 1662 a 1728 i intermitentment després, va funcionar com unentrepôta través del qual els captius dels vaixells transatlàntics holandesos arribaven a les colònies espanyoles. Una segona branca del tràfic intraamericà d'esclaus es va originar aBarbadosi a lacolònia de Jamaica. [41]

Genovesos: 1662–1671
El 1658 Ambrogio Lomellini i Domingo Grillo van sernomenats tresorers de la Santa Croada, fent la guerra contra els "infidels". Aquest fet els va permetre tenir accés a una part dels tresors que venien d'Amèrica. [42](Des de finals de la dècada de 1640 Grillo i el seu soci comercial Lomellini vivien a Madrid. [43]) El 1662 i el 1666 Espanya (o les finances reials) van fer fallida. [44] Contractes d'esclaus de la WIC amb Grillo i Lomellini de Madrid, 1662 i 1667,[45][46], als quals se'ls permetia subcontractar a qualsevol nació amistosa amb Espanya.

5 de juliol de 1662 - 1669: Grillo i Lomellini prometen enviar 24.000 esclaus en set anys, ajudats per la Companyia Holandesa de les Índies Occidentals i els aventurers reials anglesos de Jamaica aCartagena, Colòmbia, Veracruz a MèxiciPortobello a Panamà. El 1664, la situació política a Europa i el Carib va ser volàtil, cosa que va conduir a laSegona Guerra Anglo-Holandesa. Robert Holmesva capturar el lloc comercial holandès deCabo Verdeel juny de 1664 i va confiscar diversos vaixells de la companyia holandesa de les Índies Occidentals. El duc de York, governador de la Reial Companyia d'Àfrica, envejava el comerç holandès d'esclaus a l'Amèrica espanyola.
Cristóbal Calderón, fiscal general o "procurador" de l'Havana, sol·licita, en nom de la seva ciutat, una llicència per navegar directament a les costes de Guinea i Angola per proveir-se d'esclaus en lloc de dependre dels que els Asiento van portar des de Barbados i Curaçao. L'Havana, 28 d'abril de 1664.
El gener de 1667, Grillo i Lomelin van convèncer el Consell d'Índies de retornar 100.000 pesos a l'Asiento per restaurar les negociacions eslaves amb els britànics i els holandesos. [47]
Grillo i Lomellini es van posar en contacte ambfrancesco Ferronia Amsterdam i després es van dirigir als holandesos per complir les condicions del seu contracte. [48][49]El monopoli de Grillo va ser amargament rebut a les colònies. Operava gairebé exclusivament perproxy. [43] El 1668, quan la finca de Grillo va ser amenaçada de confiscació a causa d'enormes deutes, va aconseguir una ampliació de l'Asiento durant dos anys.
El 1668 es va erigir un immens magatzem a l'illa de Baren de Curaçao. [50] Al voltant del 90% dels esclaus eren exportats de Curaçao i la meitat d'ells il·legalment. [51][52]

El 1669 Espanya està gairebé en fallida. El banc Coymans d'Amsterdam transportava en quatre vaixells de guerradòlars espanyolsobarres de plata (per valor de 500.000gremis) des deNova Espanyafins a Cadis per aconseguir una subcontractació. [53] També el reiCarles II d'Anglaterrava intentar adquirir l'asiento. [54]
ElTractat de Madrid (1670)va ser molt favorable a Anglaterra, ja que la seva propietat de territoris al mar Carib va ser confirmada per Espanya. [55][56]Anglaterra va acordar suprimir la pirateria al Carib i a canvi Espanya va acceptar permetre als vaixells anglesosla llibertat de moviment. Tots dos van acordar abstenir-se de negociar al territori caribeny de l'altre i limitar el comerç a les seves possessions. [57]

El 1671 s'acaba el Grillo asiento per desconfiança. [58][59][60][61]L'experiència de Grillo va obrir el camí per a l'expansió de les empreses de comerç d'esclaus holandeses, angleses i franceses. [43]

El 1671, el corsariHenry Morgan, amb llicència del govern anglès, va saquejar i cremar la ciutat dePanamá Viejo, un important port al Pacífic utilitzat per Grillo per al comerç d'esclaus al llarg de la costa. [47]
El 1672 es va fundar laReial Companyia d'Àfrica, encapçalada pelduc de York.
El 1673 es va fundar laCompagnie du Sénégal, que va utilitzarGoréeperallotjar els esclaus desde 1677. Segons els relats històrics, no s'hi comerciaven més de 500 esclaus a l'any. [62]
1674: LaCompanyia Francesa de les Índies Occidentalsva fer fallida; els holandesos van perdreNova AmsterdamiNova Holandaen laTercera Guerra Anglo-Holandesa.
1675: Es reinicia la Companyia Holandesade les Noves Índies Occidentals; Curaçao sembla haver-se convertit en unport lliurede sucre, esclaus icontraban.

Holandès i portuguès: 1671–1701

De 1657 a 1679Sophia Tripva gestionar la companyia Coymans, que finançava i organitzava el comerç d'esclaus. Retrat deBartholomeus van der Helst(1645).

El comerciant holandès de Cadis Joshua van Belle, va participar amb el seu germà Pedro van Belle en el tràfic d'esclaus, pintat perMurilloel 1670,National Gallery of Ireland, Dublín.

El 1661 els holandesos i els portuguesos van signar unapau, ratificada l'any següent. El 1667 els holandesos i els anglesos van signar elTractat de Bredai Nova York es va convertir en britànica. ElTractat de Lisboa (1668) va posar fi a vint-i-vuit anys de guerra entre Espanya i Portugal. El mateix any, França va posar fi a la seva guerra amb Espanya després de la Guerra de Devolució.

1671-1674: António García, un portuguès, era l'hereu de Lomelino. [63][64]El 1675 va buscar ajuda de Balthasar i el seu germàJoseph Coymansi de laCompanyia Holandesa de les Índies Occidentals, finançant el préstec i l'enviament. [65] Garcia es va disposar a comprar tots els esclaus a Curaçao. [66]
1676-1679: Manuel Hierro de Castro, i Manuel José Cortizos, membres delConsulado de Sevilla. Els espanyols van proposar treure els esclaus deCap Verd, situats a la línia de demarcacióentre l'imperi espanyol i portuguès, però això estava en contra de la carta de la WIC. [67] Els holandesos es van oferir a portar els esclaus aHispaniola o als ports delMain espanyol. De 1662 a 1690, només vint vaixells eslaus van sortir sota bandera espanyola, la majoria entre 1677 i 1681, una mitjana de menys d'un a l'any. [68]

[Senyor. El Mestre Fray Juan de Castro, Religiós de l'Orde de Santo Domingo, dize : Que per l'any 1678 a la Ciutat de Cadis, li demanaren D. Baltasar Coymans, i Pedro Bambelle de Nacion Olandeses, per a la realització d'un Seient, que s'auia de hazer per comerciar à Indias, fent-li grans ofertes... i auian de ser Españoles los que le auian de hazer ; i reconeixent... que es tracta d'adulterar el comerç...]

El maig de 1679 els Coymans van finançar transports d'esclaus, organitzats pel capità Juan Barroso del Pozo, de 9.800 "negres" a Curaçao. [65]
El 1680, Barroso de Sevilla i Nicolás Porcio, el seu gendre venecià, es van convertir en asentistes. [69][70]
1682-1688: Juan Barroso del Pozo (-1683) i Nicolás Porcio aconsegueixen l'asiento durant 6,5 anys. [71] Va ser Porcio qui es va trobar amb moltes dificultats econòmiques després de la pèrdua de vaixells i esclaus. El 1683 va viatjar aPortobeloperò va ser fet presoner. No va poder fer els seus pagaments a la corona, al·legant que les autoritats locals deCartagenaestaven treballant en contra dels seus interessos. [72][73]

1683 Els corsaris holandesosvan atacar VeracruziCartagena.
El 1684 Gènova va serfortament bombardejadaper una flota francesa com a càstig per la seva aliança amb Espanya. Com a resultat, els banquers i comerciants genovesos van establir nous vincles econòmics i financers amb Lluís XIV.

Febrer de 1685 - març de 1687: Balthasar Coymansva aconseguir destituir Porcio. [74][75]El pagament en efectiu al govern espanyol, una característica indispensable d'aquesta ganga, va ser proporcionat per la casa Amsterdam de Coymans. [74] Coymans va fer un pagament immediat cap a unesfragatesper a l'armada espanyola que s'estava construint a Amsterdam i un avançament de les quotes que cobraria sobre les mercaderies importades a l'Amèrica espanyola. [72]

Reial Ordre, signada "El Rey", manant a Don Balthasar Coymans, Don Juan Barrosa i Don Nicolás Porzio que reunissin deu monjos caputxins (frares franciscans) de Cadis o Amsterdam per navegar fins a les costes d'Àfrica per comprar esclaus, convertir-los al cristianisme i vendre'ls a les Índies Occidentals, el 25 de març de 1685 Baltasar i Johan Coymans. [76]
Carta de Rodrigo Gómez a [Manuel Diego López de Zúñiga Mendoza Sotomayor, X] Duque de Béjar informant de la concessió d'un seient de negres al Río de la Plata a favor de Baltasar Coymans i demana recomanacions personals perquè el seu fill Pedro sigui empleat en aquest negoci. Esmenta també Gaspar de Rebolledo, Juan Pimentel com a Governador de Buenos Aires i a [Carlos José Gutiérrez de los Ríos Roha, VI] Conde de Fernán-Núñez. Antwerp, 1685-04-17. [77]
Juliol de 1686: LesCorts Imperials,Consell de Castellainicien una investigació sobre la legitimitat de l'Asiento. [78] L'asiento amb Coymans queda anul·lat. [79]
Octubre de 1686: Els holandesos es neguen a acceptar la "Junta de Asiento de Negros", una comissió de dubtosa autoritat.

Hi havia el risc de guerra entre França, Gran Bretanya i Espanya, donant lloc a laGran Aliança; els holandesos temien queJamaicafos cada vegada més important queCuraçao. [80]
La Companyia Holandesa de les Índies Occidentals va pagar alts dividends, un 10%. [81]

1687-1688: Jan Carçau, o Juan Carcán antic ajudant de Balthasar Coymans, es fa càrrec de l'asiento. [82]

Març de 1688: Jan Carçao és posat a la presó a Cadis, acusat de frau. [83] El juny de 1688 la comissió va emetre una opinió que els holandesos havien de reconèixer l'autoritat de les Juntes abans que les discussions poguessin continuar. [84]
L'agost de 1688, les accions de la companyia holandesa de l'Índia Oriental i Occidental es van esfondrar en una caiguda de la borsa d'Amsterdam. [85] Des de laRevolució Gloriosal'orient catòlicJaume II d'Anglaterraes va exiliar a França.

1688 – October 1691: Nicolás Porcio.
1692–1695: Bernardo Francisco Marín de Guzmán.

1695-1701: Espanya torna als portuguesos; Manuel Ferreira de Carvalho en representació de laCompanyia Cacheu i Cap Verd.
El 1695, l'Armada francesa havia declinat fins al punt que ja no podia enfrontar-se als anglesos i holandesos en una batalla a mar obert i, per tant, havia passat al privateering – Guerre de course.
1695-1696 La Royal Africa Company va patir fortes pèrdues,[86]i va perdre el seu monopoli després de laLlei de Comerç amb Àfrica de 1697.
El 1696, estava clar que Carles II d'Espanya moriria sense fills, i entre els seus possibles hereus hi havia Lluís XIV i l'emperador Leopold a Viena.
El maig de 1697 els francesosvan atacar Cartagenai van saquejar la ciutat. Jean du Casse, que va donar el seu suport només amb reticència, ja que preferia un atac aPortobelo, d'on provenien la major part de la plata iels dòlars espanyols. Tots els països necessitaven impulsar l'economia al final de laGuerra dels Nou Anys. El setembre de 1697, França va signar Tractats de Pau amb Espanya i Anglaterra, i un Tractat de Pau i Comerç amb la República Holandesa (Pau de Ryswick). AlCarib, França va rebre les illesespanyoles de TortugaiSaint-Domingue.

1699-1703 Manuel Belmonte va cooperar amb Luis i Simon Rodriques de Souza de la Companyia Portuguesa de les Índies Occidentals.

El 1700 un nét de Lluís XIV va ascendir al tron espanyol com a reiFelip V d'Espanya.
El1702va començar laGuerra de Successió Espanyola: laGran Aliança (Regne d'Anglaterra, República HolandesaiSacre Imperi Romanogermànic) va declarar la guerra a França i Espanya. No obstant això, el principal esforç de laRoyal Navy no va ser fora delPrincipal Espanyol, sinó davant les costes espanyoles a Europa (Batalla de Cadis). [87] Les pèrdues navals espanyoles a labatalla de la badia de Vigovan significar una dependència total de l'armada francesa per mantenir les comunicacions amb les Amèriques. [88] Espanya depenia dels vaixells francesos, no només dels esclaus, fins i tot de la seva flotade lingots. [89] A causa de la competència comercial que pagaven els francesos i espanyols per l'Asiento va ser un tema destacat durant laGuerra de Successió Espanyola. [90]
Eltractat de Methuenamb l'enviat holandès Francesco Belmonte com un dels negociadors regulava l'establiment de relacions comercials entre Anglaterra, Portugal i potser brasil? [cal citació][91]Els portuguesos que van tenir problemes per deixar anar els seus drets Asiento ... s'entenien com un privilegi francès i, de fet, un marcador de l'estatus superior dels francesos a l'estranger. [92]

Francès: 1701–1713

Jean-Baptiste du Casse, 1700

1701-1713: GovernadorJean-Baptiste du Casseen nom de laCompagnie de Guinée et de l'Assiente des Royaume de la France, fundada el 1684. Companyia de Guinée es va concentrar en el tràfic d'esclaus deGuinéei Saint-Domingue; tornant amb sucre i tots els altres béns aNantes. [93] El 1701, el rei francès va concedir a la Companyia Guinée l'Asiento espanyol i la companyia es va reorganitzar. A diferència de qualsevol altra societat concertada anterior, incloïa tant el rei espanyol com el rei francès com a accionistes, per una quarta part del capital total cadascun, que ascendia a 100.000 livres. L'Asiento no es referia alCarib francèssinó a l'Amèrica espanyola.
El 1706, els jardiners anglesos deJamaicavan demanar a la companyia Guinée que els subministrés d'esclaus, però se'ls va negar. [94]
El 2 de desembre de 1711, Jacques Cassardva obtenir del rei francès el comandament d'un esquadró de vuit vaixells i es va embarcar en una expedició durant la qual va saquejar la colònia portuguesade Cap Verd. Es va apoderar en particular del fortPraiadeSantiago, Cap Verd, el magatzem del comerç. Després va partir cap aMontserratiAntigua, al Carib, abans de dirigir-se a les possessions dels holandesos. El 10 d'octubre de 1712, Cassard va atacarSurinamiBerbice, on va exigir una quantitat de 300.000 gremis, que es pagaven enlletres de canvi, esclaus i mercaderies. Les negociacions amb Surinam van començar, i el 27 d'octubre Cassard va marxar amb 747.350 (8,1 milions d'euros el 2018). [95][96]Cassard va tornar aMartinicai va salpar cap aSint Eustatius. Curaçaova ser ocupada per Cassard del 18 al 27 de febrer de 1713, més substancial i rica que les anteriors, però també està molt millor defensada.
El rei va abolir el monopoli de la Companyia Asiento el 1713 i va obrir el comerç al sud delriu Sierra Leonea comerciants privats francesos de cinc ciutats portuàries específiques: Nantes, Bordeus, La Rochelle, Le Havre i Saint-Malo. Pagaven un impost al rei per cada africà esclavitzat transportat a les Índies Occidentals Franceses al seu retorn a França. [97]

Britànics: 1713–1750
Main article:Reial Seient d'Anglaterra

Després de la introducció de laLlei de Comerç amb Àfrica de 1697la Reial Companyia Africana va perdre el seu monopoli i el 1708 va serinsolvent. [98]

1 de maig de 1713-maig de 1743:La Companyia del Mar del Sudva rebre l'Asiento durant trenta anys,[99][100][101]El contractista anglès havia d'avançar 200.000 pesos (45.000 lliures esterlines) a Felip per la seva participació en el comerç, que es pagaria en dues quotes iguals, els dos primers mesos després de la signatura del contracte, el segon dos mesos després del primer. A més, a la companyia se li va permetre enviar un vaixell de 500 tones anuals a Portobello per dedicar-se al comerç normal per evitarel contraban.

LaPau d'Utrecht de1713 va concedir a la Gran Bretanya unasiento de negrosque va durar 30 anys per proveir les colònies espanyoles de 144.000 a 4.800 esclaus a l'any. Gran Bretanya va poder obrir oficines aBuenos Aires, Caracas, Cartagena, l'Havana, Panamà, PortobelloiVera Cruz. Es va afegir una clàusula extrajurídica; un vaixell de no més de 500 tones podia ser enviat a un d'aquests llocs cada any (elNavío de Permiso) amb mercaderies comercials generals. (Dos vaixells estaven a més dels vaixells anuals, però no formaven part del contracte asiento.) Una quarta part dels beneficis s'havien de reservar al rei d'Espanya. L'Asiento es va concedir en nom de lareina Annai després es va contractar a l'empresa. [102]

Es va preveure que el mateix procediment de denúncia podria tenir lloc en intervals de cinc anys posteriors. Al final del contracte, als assentistes se'ls va permetre tres anys per treure els seus efectes de les Índies, ajustar els seus comptes i ''conformar un equilibri del conjunt''. [103]

Al juliol, la Companyia del Mar del Sud havia concertat contractes amb laRoyal African Companyper subministrar els esclaus africans necessaris a Jamaica. Es pagaven deu lliures per un esclau de més de 16 anys, 8 lliures per un menor de 16 anys però major de 10 anys. Dos terços havien de ser homes, i el 90% adults. La companyia va transportar 1.230 esclaus de Jamaica a Amèrica el primer any, més qualsevol que pogués haver estat afegit (contra instruccions permanents) pels capitans del vaixell en nom propi. A l'arribada de les primeres càrregues, les autoritats locals es van negar a acceptarl'asiento, que encara no havia estat confirmat oficialment allà per les autoritats espanyoles. Els esclaus van ser finalment venuts amb pèrdues a les Índies Occidentals. [104]

El 1714 el govern va anunciar que una quarta part dels beneficis es reservarien per a lareina Annai un altre 7,5% per a un assessor financer, Manuel Manasses Gilligan, un colon anglès, que operava des de les (neutrals)Índies Occidentals daneses. [105] Alguns membres del consell d'administració de la companyia es van negar a acceptar el contracte en aquests termes i el govern es va veure obligat a revertir la seva decisió. [106] Malgrat aquests contratemps, l'empresa va continuar, després d'haver recaptat 200.000pesos perfinançar les operacions. [107] Anne havia negociat en secret

amb França per obtenir la seva aprovació pel que faa l'asiento. [108] Va presumir al Parlament del seu èxit en treurel'asientode França i Londres va celebrar el seu cop econòmic. [109]

Segons Nelson (1945, p. 55) el contraban de lesSSC "amenaçava de destruir tot el marc comercial de l'Imperi espanyol". El comerç de contraban es va convertir en una preocupació constant dels espanyols que van invertir molt en la protecció naval. Tot i que això va disminuir efectivament la rendibilitat de l'Asiento, l'activitat de monitoratge millorat espanyol va aconseguir detectar una quantitat creixent de contraban (Bernal, 2001). [101]

Comerciant holandès amb un esclau. Rijksmuseum Amsterdam

El 1714 es van portar 2.680 esclaus, i el 1716-17, 13.000 més, però el comerç va continuar sense ser rendible. Com ja van descobrir els francesos, els elevats costos significaven els beneficis reals del tràfic d'esclaus, ja que es tractava de contraban de mercaderies de contraban, que eludien els drets d'importació i privaven les autoritats d'ingressos molt necessaris. Es cobrava un deure d'importació de 33peces de vuita cada esclau (tot i que per a això es comptaven dos nens com un esclau adult). El 1718 una declaració deguerra entre Anglaterra i Espanyava aturar les operacions sota l'Asiento fins al 1721. Els actius de la companyia a Sud-amèrica van ser confiscats, amb un cost reclamat per la companyia de 300.000 lliures esterlines. Qualsevol perspectiva de benefici del comerç, per a la qual l'empresa havia comprat vaixells i havia estat planejant les seves properes empreses, va desaparèixer. [110] Conflictes similars van interrompre el contracte de 1727 a 1729 i de 1739 a 1748. L'augment del coneixement del comerç il·lícit per part de les SSC va donar lloc a l'enduriment de la vigilància in situ a les Amèriques durant la dècada de 1730.[111]Els espanyols van procedir llavors a buscar una recompensa pel comerç clandestí dut a terme per les SSC i altres sota el vel del subministrament de negres i el vaixell anual. Per tant, una característica clau de la crisi de les depredacions va ser el fracàs continu del SSC per retre comptes i informar de manera transparent. [112] Espanya havent plantejat objeccions a les clàusulesasiento, elTractat d'Aix-la-Chapelleva ser complementat pel Tractat de Madrid (5 d'octubre de 1750). L'assumpte del'asientoni tan sols s'esmentava en el tractat, ja que havia minvat en importància per a les dues nacions, tot i que ambdues parts havien acordat resoldre les preocupacions pendents en un "moment i lloc adequats". [113] La qüestió es va resoldre finalment el 1750 quan Gran Bretanya va acordar renunciar a la seva reclamació a l'asiento a canvi d'un pagament de 100.000 lliures esterlines i el comerç britànic ambl'Amèrica espanyolaen condicions favorables. [114] El 1752 es va fundar laCompanyia Africana de Comerciants.

S'ha estimat que l'empresa transportava més de 34.000 esclaus amb morts comparables als seus competidors, la qual cosa es va prendre com a competència en aquesta àrea de treball en aquell moment. [115] Mentrestant, es va convertir en un negoci per aempreses de propietat privada; la Companyia Holandesa de les Índies Occidentals va començar a externalitzar el comerç d'esclaus des de la dècada de 1730? El 1740 una empresa de l'Havana va pagar a Espanya per l'Asiento per importar esclaus a Cuba. [116]

No hi va haverasientodurant laGuerra de Successió austríaca (1740-1748). [116]
1748-1750: Espanya renoval'asientoamb Gran Bretanya per quatre anys, però acaba amb elTractat de Madrid. Les autoritats espanyoles "restableixen[d] el tràfic d'esclaus a l'esfera deldret internde la qual mai hauria d'haver sortit". [117][33]A mitjan segle 18, la Jamaica britànica i la francesaSaint-Domingues'havien convertit en les societats d'esclaus més grans de la regió. A partir de 1778, els francesos importaven aproximadament 13.000 africans per a l'esclavitud ales Índies Occidentals Francesescada any. [118]
El 1762, els britànics van importar més de 10.000 esclaus africans a l'Havana. La van utilitzar com a base per abastir el Carib i lesTretze Colònies inferiors. [119] En resposta a la curta ocupació britànica de l'Havana (1762-1763), quan els britànics van desembarcar 3.500 esclaus en deu mesos, la corona espanyola va fer esforços decidits per reviure el seu propi paper transatlàntic de comerç d'esclaus. [68] Espanya teòricament no permetia que cap estranger participés directament en el comerç colonial, l'efecte del qual era morir de fam a les colònies d'importacions necessàries i fomentar el contraban. [120]

Castellà: 1765–1779
L'asiento va ser donat a un grup debascosde 1765 a 1779.

1765–1772: Miguel de Uriarte in name of Aguirre, Aristegui, J.M. Enrile i Compañía, orCompañía Gaditana.
1773–1779: Aguirre, Aristegui i Companyia, orCompanyia Gaditana.
Una greucrisi creditícia el 1772va obligar elsCliffordsi diversos altres banquers i les seves empreses a fer fallida. El 1773 molts jardiners deSurinami el Carib van tenir problemes financers i el comerç d'esclaus holandesos va caure.
Una important victòria moral es va aconseguir quan el jutge en cap britànic, Lord Mansfield, va dictaminar el 1772 que l'esclavitud era il·legal a Gran Bretanya (cas de Somersett), alliberant així uns 15.000 esclaus que havien acompanyat els seus amos allà, i acabant bruscament la pràctica dels esclaus negres escortant ostentosament els seus amos sobre el regne.
Durant laQuarta Guerra Anglo-Holandesa els anglesoses van apoderar d'alguns vaixells d'esclaus holandesos, com elZorg. Un intent de capturar el castell holandèsd'Elminaa la Costa d'Or d'Àfrica (moderna Ghana) va fracassar el 1782. Tot i que molts territoris holandesos de les Índies Occidentals van ser presos pels britànics, alguns, comCuraçao, no van ser atacats a causa de la seva força defensiva.
El 1784, la corona espanyola va contractar amb la gran empresa de Liverpool per portar esclaus a Veneçuela i Cuba entre 1786 i 1789. [121]
El 4 de febrer de 1794 s'aprova un decret del'Assemblea Legislativa Nacional que converteix França en el primer país europeu a prohibir oficialment l'esclavitud a totes les seves colònies. [122] Tanmateix, això només es va implementar a Saint-Domingue, Guadalupe i Guaiana.
El març de 1795 laRepública Batavianno va acceptar tots els ciutadans enpeu d'igualtat (comptabilitat); [123]
LaLlei de 20 de maig de 1802restableix l'esclavitud a l'Imperi Francès.

La connexió d'Espanya amb eltràfic d'esclausamb Àfrica va ser menor, menor que la dels portuguesos, anglesos, francesos i holandesos, estimada en només 185 viatges i 276.885 esclaus que es van embarcar de 1500 a 1800. Això es compara amb gairebé 25.000 viatges i més de 7.331.831 esclaus que van desembarcar en total per aquelles nacions del 1500 al 1800. [124] Del total d'esclaus, gairebé la meitat van anar a les illes caribenyes i a les Guaianes, gairebé el 40% al Brasil i un 6% al'Amèrica espanyola continental. La majoria van arribar entre 1601 i 1625, però el nombre va baixar fins al seu mínim entre 1676 i 1700. [124] Sorprenentment, menys del 5 per cent dels esclaus van anar a Amèrica del Nord. Aquestes xifres poden canviar, ja que els autors de "La història de l'Atlàntic i el comerç d'esclaus a l'Amèrica espanyola" suggereixen que la meitat d'ells van anar al Brasil i una quarta part al Carib. [125]

Vegeu també

Empreses col·legiades
Imperi Espanyol

Notes

^ Patents similars en el sistema britànic van ser laVirginia Company, laLevant Companyi la patent de comerç delsComerciants Adventurers amb les Províncies Unides (essencialment concurrents amb els Països Baixos actuals). Una visió general del sistema britànic des d'una perspectiva marxista la dónaRobert Brenner, al consell editorial de laNew Left Review, a "Merchants and Revolution".
^ Reinel va introduir 25.000 esclaus al Brasil en els sis anys següents. Aquest acord va introduir característiques ben definides en aquest tipus de contractes. Segons les seves clàusules, Reynel estava obligat a introduir 4.250 esclaus africans anualment a les Índies; podia concedir "llicències" a qualsevol que les volgués i s'encarregaria de completar el total requerit si fos necessari.

Referències
Cites

^ Puja a:un b Weindl, Andrea (2008). "L'Asiento de Negros i el Dret Internacional". Revista d'Història del Dret Internacional. 10(2): 229-257. DOI:10.1163/157180508X359846.
^ Schneider, Elena,L'ocupació de l'Havana, University of North Carolina Press, 1977, p.23[1]
^ Haring, Clarence. L'imperi espanyol a Amèrica, Nova York: Oxford University Press 1947, p. 219.

^ Israel, J. (2002). Diàspores dins de la diàspora. Jueus, criptojueus i els imperis marítims mundials (1510-1740).
^ Puja a:un b Haring,L'imperi espanyol a Amèrica, p. 220.
^ L'estratègia de Felip II contra les Corts en la crisi de 1575 i la congelació del mercat interior de crèdit Carlos Álvarez-Nogal i Christophe Chamley
^ L'exèrcit de Flandes i la carretera espanyola, 1567-1659: La logística de ... de Geoffrey Parker, p. 125
^ J Conklin (1998) La teoria del deute sobirà i Espanya sota Felip II
^ Una nació sobre el mar oceà: la diàspora atlàntica de Portugal i la crisi de ... de Daviken Studnicki-Gizbert, pp. 112–113
^ La història econòmica d'Europa de Cambridge: de la decadència de l'imperi romà per Sir John Harold Clapham, Eileen Edna Power, p. 372
^ L'Asiento de Negros i el Dret Internacional, d'Andrea Weindl. A: Revista d'Història del Dret Internacional. DOI: https://doi.org/10.1163/157180508X359846
^ Carlos Álvarez Nogal (2002) LA CAPACITAT D'UN REI ABSOLUT PER MANLLEVAR-SE DURANT ELS SEGLES XVI I XVII. ESPANYA DURANT LA DINASTIA DELS HABSBURG [sic], p. 7, 30
^ Postma, Johannes,Els holandesos en el comerç atlàntic d'esclaus, 1600-1815 (Cambridge University Press, 1990), p. 29.
^ Grete Klingenstein, Heinrich Lutz, Gerald Stourzh, EUROPEÏTZACIÓ DE LA TERRA? Studien zur Einwirkung Europas auf die außereuropäische Welt 1980, p. 90.
^ Haring,L'imperi espanyol a Amèrica, p. 219.
^ Blackburn,La creació de l'esclavitud del nou món, p. 135.
^ Puja a:un b L'Enciclopèdia d'Història Econòmica d'Oxford, Volum 5 d'Oxford University Press
^ Shelly, Cara. "Asiento" aEnciclopèdia d'Història i Cultura Llatinoamericanes, vol. 1, p. 218. Nova York: Charles Scribner's and Sons 1996, p. 218.
^ Mauricio Drelichman i Hans-Joachim Voth, "Préstecs al prestatari de l'infern: deute i impagament en l'era de Felip II, 1566-1598", p. 6.
^ El comerç transatlàntic d'esclaus: una història de James A. Rawley, Stephen D. Behrendt, p. 62-63
^ Blackburn,La creació de l'esclavitud del nou món, p. 181.
^ Postma, Johannes, Els holandesos en el comerç atlàntic d'esclaus, 1600-1815 (Cambridge University Press, 1990), p. 21.
^ Shelly, "Asiento", p. 218.
^ Blackburn,The Making of New World Slavery, p. 203.
^ Shelly, "Seient", p. 218
^ Haring,L'imperi espanyol a Amèrica, p. 333.
^ Haring,L'imperi espanyol a Amèrica, p. 220-21
^ Thomas, Hugh (1997)El comerç d'esclaus. Simon i Schuster
^ Puja a:un b Dalla Corte, Gabriela (2006)Homogeneïtat, Diferència i Exclusió a Amèrica. Edicions Universitat Barcelona,
^ Puja a:un b Cortés López, José Luis (2004)Esclavo i Colono. Universitat de Salamanca
^ Puja a:un b c d e f Ngou-Mve 1994, p. 97
^ "Portada de l' Arxiu Històric Nacional". censoarchivos.mcu.es(in Spanish). Retrieved2017-07-13.
^ Puja a:un b c Un capítol oblidat en la història de l'arbitratge comercial internacional: el sistema de resolució de disputes del comerç d'esclaus per ANNE-CHARLOTTE MARTINEAU DOI:https://doi.org/10.1017/S0922156518000158publicats en línia per Cambridge University Press: 08 març 2018
^ Bystrom, Kerry (2017) L'Atlàntic Sud Global. Fordham Univ Press.ISBN0823277895.
^ C n Trueman "Economia sota Felip III" historylearningsite.co.uk. El lloc d'aprenentatge de la història, 17 de març de 2015. 3 d'octubre de 2020.
^ Thomas, Hugh (1997). El comerç d'esclaus: la història del comerç atlàntic d'esclaus: 1440 - 1870. Simon i Schuster. ISBN0684835657.
^ EL COST DE L'ASIENTO. COMERCIANTS PRIVATS, MONOPOLIS REIALS I L'ELABORACIÓ DEL COMERÇ TRANSATLÀNTIC D'ESCLAUS A L'IMPERI ESPANYOL per Alejandro García-Montón, p. 20
^ Història de l'Atlàntic i el tràfic d'esclaus a l'Amèrica espanyola ALEX BORUCKI, DAVID ELTIS I DAVID WHEAT. AMERICAN HISTORICAL REVIEW ABRIL 2015, p. 442
^ Catia Antunes & Filipa Ribeiro da Silva (2012) Comerciants d'Amsterdam en el comerç d'esclaus i el comerç africà, 1580s-1670s, p. 7, 18, 23, 29. A: Tijdschrift voor sociale en economische geschiedenis 9 [2012] nr. 4
^ Hart 1922, p. 44.
^ Història de l'Atlàntic i el tràfic d'esclaus a l'Amèrica espanyola ALEX BORUCKI, DAVID ELTIS I DAVID WHEAT. AMERICAN HISTORICAL REVIEW ABRIL 2015, p. 443, 446
^ ELS BANQUERS DE FELIP IV I ELS METALLS PRECIOSOS AMERICANS (1621 - 1665) Carlos Álvarez Nogal
^ Puja a:un b c Ammann, F. (2019) Mirant a través dels miralls: materialitat i intimitat a la mansió de Domenico Grillo al Madrid barroc. https://doi.org/10.1080/13507486.2015.1131248

^ Raphaël Carrasco, Claudette Dérozier, Annie Molinié-Bertrand, Histoire et civilisation de l'Espagne classique: 1492-1808, Nathan, 2001 ISBN9782091911526
^ "Guia de Ghana, Publicitat: -".
^ Acord per lliurar dos mil o més esclaus a Curaçao (1662)
^ Puja a:un b COMERÇ ATREVIT Una arqueologia del comerç d'esclaus al Panamà de finals del segle XVII (1663-1674) de Felipe Gaitán Ammann
^ L'esclavitud negra a l'Amèrica Llatina per Rolando Mellafe
^ Postma, J.M. (2008)Els holandesos en el tràfic d'esclaus atlàntic, 1600-1815blz. 33, Cambridge University Press.
^ El comerç transatlàntic d'esclaus: una història deJames A. Rawley,Stephen D. Behrendt, p. 76
^ EL COST DE L'ASIENTO. COMERCIANTS PRIVATS, MONOPOLIS REIALS I L'ELABORACIÓ DEL COMERÇ TRANSATLÀNTIC D'ESCLAUS A L'IMPERI ESPANYOL per Alejandro García-Montón, p. 17, 18, 23, 26
^ Johannes Postma, Els holandesos en el comerç atlàntic d'esclaus, Cambridge 1990, p. 38-45
^ 4 de novembre. 1669 NA 3678A-f. 172-193 no. F. Tixerandet. [2] Informació cortesia de R. Koopman, Zaandam
^ L'imperi marítim espanyol J.H. Parry, p. 269
^ Padró pp.xiv-xxi
^ Fisher, Margaret Anne; Savelle, Max (1967). Els orígens de la diplomàcia nord-americana: la història internacional d'Angloamèrica, 1492-1763 Sèrie d'història diplomàtica nord-americana Autors. Macmillan. pàgines 66-70.
^ Eric Williams, ed. (1963). "Rivalitat hispano-anglesa al Carib, 1498-1670, Documents of West Indian History, vol. I: 1492–1655"(PDF). Centre Nacional d'Humanitats. Port d'Espanya: PNM Publishing.
^ El tràfic d'esclaus: la història del tràfic d'esclaus atlàntic, 1440-1870 Door Hugh Thomas, p. 213.
^ Els genovesos a Espanya: Gabriel Bocángel y Unzueta (1603-1658): biografia de Trevor J. Dadson[3]
^ Elis, D. i Richardson, D. (eds.),Extending the Frontiers: Essays on the New Transatlantic Slave Trade Database(2008), p. 35.
^ Royal African Company comercia amb productes bàsics al llarg de la costa de l'Àfrica Occidental
^ Barry, Boubacar (1998). Senegàmbia i el tràfic d'esclaus atlàntic. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 62, 66. ISBN0-521-59226-7.
^ Monestir, W. (1997):El tràfic d'esclaus a les costes espanyoles. El comerç holandès d'esclaus amb l'Amèrica espanyola, 1648-1701aTijdschrift voor de Zeegeschiedenisp. 127.
^ Col·leccion dels tractats de pau, aliança, neutralitat,: garantia ..., Part 2, p. 136
^ Puja a:un b Pertinent i veritable història de totes les accions i direcció de Pere de Belle relatives al tràfic d'esclaus, o l'Assiento de Negros ...
^ Criolització i contraban: Curaçao en el món atlàntic modern, de Linda M. Rupert, p. 78
^ Els holandesos en el comerç atlàntic d'esclaus, 1600-1815 de Johannes Postma p. 40
^ Puja a:un b Història de l'Atlàntic i el tràfic d'esclaus a l'Amèrica espanyola ALEX BORUCKI, DAVID ELTIS I DAVID WHEAT. A: AMERICAN HISTORICAL REVIEW ABRIL 2015, p. 450
^ Shaw, C.M. (199) L'imperi espanyol d'ultramar i la República Holandesa abans i després de la Pau de Munster", A: De zeventiende Eeuw, 13 (1997), pp. 131-139.
^ El comerç d'esclaus: la història del comerç atlàntic d'esclaus: 1440-1870per Hugh Thomas
^ Col·leccion dels tractats de pau, aliança, neutralitat,: garantia ..., Part 2, p. 478, 681
^ Puja a:un b Testaments, J.E. (2001)1688. Una història global, p. 50.
^ Esclavitud i antiesclavitud a l'Imperi Atlàntic espanyol, p. 25. Editat per Josep M. Fradera, Christopher Schmidt-Nowara†
^ Puja a:un b Barbour, V. (1963) Capitalisme a Amsterdam al segle 17, p. 110-111
^ Davies, Kenneth Gordon (1957). La Reial Companyia Africana. Taylor i Francesc. ISBN 9780415190770.
^ "Esclavitud espanyola.- [Charle S II, rei d'Espanya, 1665-1700 Reial Ordre, va signar 'El Rey', manant a Don Balthasar Coymans, Don Juan Barrosa i Don Nicolas Porzio que reunissin 10 monjos caputxins (frares franciscans) de Cadis o Amsterdam per a la". invaluable.com. [Consulta:13-07-2017].
^ "MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE - Portal de Archivos Españoles". pares.mcu.es(en castellà). [Consulta:13-07-2017]. Aquest article incorpora text d'aquesta font, que és dedomini públic.
^ El comerç transatlàntic d'esclaus: una història James A. Rawley, Stephen D. Behrendt[4]
^ Wright, I.A. (1924) Els coymans asiento (1685-1689)
^ Comerç, ports i oceans, segles XVI-XX: mescles ofertes a Paul Butel per Silvia Marzagalli, Paul Butel, Hubert Bonin
^ Dillen, J.G. van (1970) Van rijkdom en regenten, p. 380
^ Els holandesos en el comerç atlàntic d'esclaus, 1600-1815 de Johannes Postma, p. 41
^ Wright, I.A. (1924) The Coymans asiento (1685–1689), p. 51
^ Testaments, J.E. (2001)1688. Una història global, p. 51.
^ J.I. Israel (1991) "El paper holandès en la Revolució Gloriosa", p. 110. A:The Anglo-Dutch Moment: Essays on the Glorious Revolution and Its World Impactde Jonathan Irvine Israel
^ D.W. Jones (1991) "Seqüela de Revolution. L'economia d'Anglaterra emergeix com una Gran Potència, 1788-1712", p. 399. A:The Anglo-Dutch Moment: Essays on the Glorious Revolution and Its World Impactde Jonathan Irvine Israel

^ Trevelyan:Anglaterra sota la reina Anna: Blenheim,p. 259
^ Roger:El comandament de l'oceà: una història naval de Gran Bretanya 1649-1815,p.166
^ Les activitats esclavitzadores de la Companyia del Mar del Sud per Helen Paul, Universitat de St. Andrews
^ Llegats colonials: el problema de la persistència en la història llatinoamericana editat per Jeremy Adelman
^ 1.02.04 Inventari dels arxius de F. van Schonenberg [anys de vida 1653-1717: Enviat a Espanya i Portugal, 1678-1716]
^ L'Atlàntic del Rei Sol: Drogues, Dimonis i Colorants al Món Atlàntic ... de Jutta Wimmler, p. 149
^ "Africa Focus: Africans in bondage: studies in slavery and the slave trade: essays in honor of Philip D. Curtin amb motiu del vint-i-cinquè aniversari d'Estudis Africans a la Universitat de Wisconsin: Capítol 2: El comerç d'empreses i la distribució numèrica d'esclaus a l'Amèrica espanyola, 1703-1739". digicoll.library.wisc.edu. [Consulta:13-07-2017].
^ Les grandes compagnies de commerce: étude pour servir à l'histoire de la colonisation de Louis Jean Pierre Marie Bonnassieux, p. 557
^ "El valor del gremi / euro". Institut Internacional d'Història Social (en neerlandès) [Consulta:17 maig2020].
^ Biblioteca Digital de Literatura Neerlandesa, Jan Jacob Hartsinck (1770). ? «Beschryving van Guiana, of de wilde kust in Zuid-America»(en neerlandès).
^ Heijmans, E. A. R. (2018). L'Agència de l'Imperi: connexions personals i estratègies individuals en la configuració de l'expansió moderna francesa (1686–1746), pp. 47, 49
^ El tràfic d'esclaus africans i la seva supressió: un classificat i anotat... Per Peter C. Hogg[5]
^ Plata, comerç i guerra: Espanya i Amèrica en la construcció de l'Europa moderna primerenca de Stanley J. Stein, Barbara H. Stein, p. 137
^ Chisholm, Hugh, ed. (1911). "Asiento". Encyclopædia Britannica. Vol. 2 (11a ed.). Cambridge University Press. p. 761.
^ Puja a:un b Comptabilitat i relacions internacionals: Gran Bretanya, Espanya i el tractat d'Asiento Salvador Carmona, Rafael Donoso, Stephen P. Walker, p. 257-258
^ Carswell p. 64-66
^ (Una col·lecció de tots els Tractats, 1785; AGI. Indiferent General. Legajo 2785)Comptabilitat i relacions internacionals: Gran Bretanya, Espanya i el tractat d'Asiento Salvador Carmona, Rafael Donoso, Stephen P. Walker, p. 259
^ Carswell p. 65-66
^ Imperi a la perifèria: colons britànics, comerç anglo-holandès i el ... de Christian J. Koot, p. 196
^ Carswell p. 67
^ COMERÇ BRITÀNIC AMB L'AMÈRICA ESPANYOLA SOTA L'ASIENTO 1713 - 1740 per Victoria Gardner Sorsby, p. 16?
^ Eduard Gregg. Reina Anna(2001), p. 341, 361.
^ Hugh Thomas (1997). El comerç d'esclaus: la història del comerç atlàntic d'esclaus: 1440 - 1870. Simon i Schuster. pàg.236.
^ Carswell p.75-76
^ Sucre i esclavitud: una història econòmica de les Índies Occidentals Britàniques, 1623-1775 Per Richard B. Sheridan, p. 427
^ Comptabilitat i relacions internacionals: Gran Bretanya, Espanya i el tractat d'Asiento Salvador Carmona, Rafael Donoso, Stephen P. Walker, p. 258-259, 261, 263, 265
^ Anderson, Adam; Combe, Guillem (1801). Una deducció històrica i cronològica de l'origen del comerç, des dels primers comptes. J Arquer. , p. 277.
^ Simms, Brendan (2008). Tres victòries i una derrota: l'ascens i la caiguda del Primer Imperi Britànic. Penguin Books. , p. 381.
^ Pau, Helena. "Les activitats esclavitzadores de la Companyia del Mar del Sud" (PDF). Discussió Articles d'Economia i Econometria. ISSN0966-4246.
^ Puja a:un b El comerç transatlàntic d'esclaus: una història de James A. Rawley, Stephen D. Behrendt, p. 62
^ Scelle, G., Une institution internationale disparue: l'assiento des nègres, (1906) 13 RGDIP 357, p. 395.
^ Kitchin, Tomàs (1778). L'estat actual de les Índies Occidentals: conté una descripció precisa de quines parts són posseïdes per les diverses potències d'Europa. Londres: R. Baldwin. Pàg 21.
^ Rogozinsky, Jan.A Breu història del Carib. Plomall. 1999.
^ "Espanya - el regnat de Carles III, 1759-88".
^ Història de l'Atlàntic i el comerç d'esclaus a l'Amèrica espanyola ALEX BORUCKI, DAVID ELTIS I DAVID WHEAT, p. 450
^ Filip Batselé (2020). La llibertat, l'esclavitud i la llei a l'Europa occidental moderna. Naturalesa springer. Pàg 53. ISBN978-3-030-36855-5.
^ S. Schama, p. 260-262
^ Puja a:un b "Estimacions".
^ Història de l'Atlàntic i el tràfic d'esclaus a l'Amèrica espanyola ALEX BORUCKI, DAVID ELTIS I DAVID WHEAT. A: AMERICAN HISTORICAL REVIEW ABRIL 2015, p. 440

Barreto, Maxcarenhas (1992). Colom português: Agent secret del rei Joan II. Springer. ISBN 1349219940.
Blackburn, Robin (1998). La creació de l'esclavitud del nou món: del barroc al modern, 1492-1800. Verso. ISBN 1859841953.
Braun, Harald E (2013). Teorització de l'Atlàntic iberoamericà. BRILL. ISBN978-9004258068.
Bystrom, Kerry (2017). L'Atlàntic Sud Global. Fordham Univ Press.ISBN978-0823277896.
Cardoso, Gerald (1983). L'esclavitud negra a les plantacions de sucre de Veracruz i Pernambuco, 1550-1680: un estudi comparatiu. Premsa Universitària d'Amèrica. ISBN 0819129267.
d'Alencastro, Luiz Felipe (2018). El comerç dels vius: la formació del Brasil a l'Atlàntic Sud, segles XVI-XVII. SUNY Press.ISBN978-1438469294.
Hart, Francis Russel (1922). Almiralls del Carib. Boston.
Ingram, Kevin (2015). Els conversos i moriscos a l'Espanya baixmedieval i més enllà, Volum 3: Desplaçats. BRILL. ISBN978-9004306363.
Klooster, Wim (2009). Migració, comerç i esclavitud en un món en expansió: assajos en honor de Pieter Emmer. BRILL. ISBN978-9004176201.
Newson, Linda A (2007). De la captura a la venda: El comerç portuguès d'esclaus a l'Amèrica del Sud espanyola a principis del segle XVII. BRILL. ISBN978-9004156791.
Ngou-Mve, Nicolás (1994). L'Africa bantú en la colonització de Mèxic (1595-1640). Editorial CSIC - CSIC Press.ISBN8400074203.
Ribeiro da Silva, Filipa (2011). Holandesos i portuguesos a l'Àfrica occidental: imperis, mercaders i sistema atlàntic, 1580-1674. BRILL. ISBN978-9004201514.
Richardson, David (2014). Xarxes i intercanvi transcultural: el comerç d'esclaus a l'Atlàntic Sud, 1590-1867. BRILL. ISBN978-9004280588.
Saraiva, António José (2001). La Fàbrica Marrano: La Inquisició portuguesa i els seus nous cristians 1536-1765. BRILL. ISBN 9004120807.
Goslinga, C. Ch. (1985). Els holandesos al Carib i a les Guaianes 1680-1791. Assen: Van Gorcum. ISBN90-232-2060-9.
David Marley (ed.),Reals seients i llicències per a la introducció d'esclaus negres a l'America Espagnola (1676-1789),ISBN0-88653-009-1(Windsor, Canada. 1985).
Postma, J. M. (2008). Els holandesos en el tràfic d'esclaus atlàntic, 1600-1815. Cambridge University Press.ISBN978-0-521-36585-7.